

[Statsministeren.]

på forhånd har låst sig sådan fast til denne helhedsløsning, at forhandling er uden betydning, vil jeg gerne udtale, at selvfølgelig har behandlingen betydning, selvfølgelig er der ting i denne helhedsløsning, vi kan forhandle om. Vi kan ikke forhandle om alting. Jeg har allerede sagt det i et tidligere indlæg og vil gerne gentage det, at hvis man ønsker at fjerne lavtlønstillægget og erstatte det med en henvisning til tvungen voldgift, så ønsker vi ikke at forhandle om det. Sådan kan hver part jo have nogle punkter, hvorom man vil forhandle, og andre, hvorom man ikke vil forhandle. Lige så tydeligt har både finansministeren og jeg tilkendegivet, at vi er parat til at forhandle om besparelser. Vi ser vel de realistiske besparelsesmuligheder i et lidt andet lys, end man fra konservativ side foregiver at se dem, men det kan vi forhandle om. Der er nævnt spørgsmålet om at fordoble folkepensionsbidraget i stedet for at forhøje det med en halv procent. Det kan vi da tale om i udvalget. Jeg er ikke sikker på, at det er en god idé med en fordobling, men vi kan tale om det.

Det vil med andre ord sige, at når vi går ind i et udvalgsarbejde af denne karakter i morgen, er det selvfølgelig, fordi der reelt kan tales om tingene, ellers ville det være ganske meningsløst at iværksætte det. Det betyder ikke, at man på forhånd er villig til at opgive enhver position, og det må være ganske rimeligt, at regeringen på forhånd gør opmærksom på, at der er visse ting, man ikke vil opgive, andre ting, man kan tale om. Jeg formoder, at vore ærede modparter har det på samme måde.

Så er spørgsmålet: hvor længe kan man forhandle? Jeg har skam ikke sat nogen grænse for forhandlingerne til i morgen. Det, jeg har sagt, er, at det må være muligt at få en principiel afklaring i morgen af, hvorvidt der er udsigt til et forlig eller der ikke er det, og det vil jeg meget gerne bede om, at man bestræber sig for under disse forhandlinger at klargøre. Det er også ganske rigtigt, at jeg har gjort en bemærkning herom til det ærede medlem hr. Poul Sørensen, og han tog ved den lejlighed ikke det forbehold, han nu senere er kommet i tanker om med hensyn til landbrugsforhandlingerne. Når jeg spurgte, var det for at få at vide, om det ærede medlem er parat til at

forhandle på denne måde, og det forstod jeg at han var. Nu kan det være, at det ærede medlem har ændret standpunkt, men det kan jeg da i hvert fald ikke gøre for.

Jeg har i og for sig ikke ønsket, at partierne i dag skulle fremkomme med ændringsforslag; det er jeg da helt enig med det ærede medlem hr. Poul Møller om ville være ganske usædvanligt under en førstebehandling. Det er ikke det, jeg har efterlyst. Det, jeg har efterlyst, er, om de mange kritikere har alternative planer, de mange, der siger, at dette ikke er en helhedsløsning, eller at det ikke er en acceptabel helhedsløsning, eller at dette overhovedet ikke er forsvarligt, eller hvad man nu har sagt og kritiseret på de store linjer og på de små linjer. Heroverfor er det, jeg har spurgt: ja men har man en plan? Og jeg har henvist til det faktum, at den eneste plan, der ligger til behandling, er regeringens.

Så kan man sige: ja men vi har ikke haft tid. Det er måske heller ikke så megen tid, man har haft. Nu er det jo næsten, som om det først er i forgårs, det er gået op for de ærede medlemmer, at vi stod over for en meget alvorlig forårssituation med overenskomster, med skattelettelsesafgørelsen, med videreførelse af stabiliseringspolitikken, med udsigten til, at man samtidig også skulle løse problemerne om tjenestemandslønningerne og om landbruget, og alt dette skulle løses i en indbyrdes socialt retfærdig sammenhæng. Er det virkelig først gået op for de ærede medlemmer i forgårs eller i fredags? Jeg troede dog, at disse problemer havde en større bekendthedskvalitet, og jeg troede, at man måske i partierne havde tænkt over brede planer til deres løsning, der kunne sættes op over for dem, regeringen har forelagt.

Nu får vi altså en udvalgsbehandling i morgen, og jeg håber, at man dér kan nå frem til en principafklaring, så vi kan danne os et skøn over, hvorvidt der her er udvej for et forlig med et af oppositionens partier, med to af oppositionens partier eller på anden måde, således at vi har en mulighed for at tilrettelægge vort videre arbejde fremover.

Det kan godt være, at jeg ikke bør tale faderligt. Det vil jeg da også meget nødig prøve på, og jeg vil især ikke gøre det over